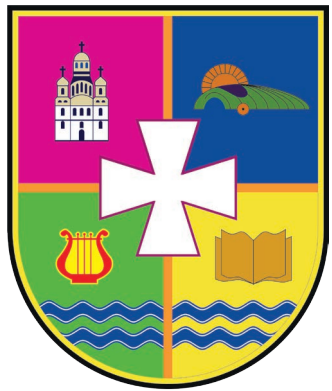

Наша громада – єдина родина

Де згода в сімействі, де мир і тишина,
Щасливі там люди, блаженна сторона.
І.П. Котляревський.

ГРОМАДСЬКО-ПОЛІТИЧНА ГАЗЕТА ПРО ЖИТТЯ НАШОГО КРАЮ №18(70) 9 ЖОВТНЯ 2020 РОКУ

Заради безпеки жителів громади: у Білоцерківській ОТГ відтепер працює поліцейська станція

Об'єкт відкривали з хлібом-сіллю.

30 вересня на території Білоцерківської ОТГ запрацювала нова поліцейська станція. Зона обслуговування станції – 17 сіл Великобагачанського району із загальною чисельністю населення понад 4 тисячі людей.

Через обмеження у зв'язку з карантинном у вчорашніх із нагоди відкриття станції взяла участь обмежена кількість людей. На заході були присутні: голова Білоцерківської сільської ради Іван Лещенко, керівниця відділу дільничних офіцерів поліції Головного управління Національної поліції України в Полтавській обл. Жанна Ахіджанян, начальник Великобагачанського відділення поліції Євгеній Сліпченко та його заступник Андрій Аджубей.

Як зазначила в своєму виступі Жанна Ахіджанян, Білоцерківська станція вже 4-та за рахунком, яка відкрилась у Полтавській області цього року.

Поліцейський пункт розташований у приміщенні Білоцерківського будинку культури (с. Білоцерківка, вул. Лесі Українки, 30). Повноваження дільничного офіцера поширюватиметься на села: Білоцерківка, Красногорівка, Дзюбівщина, Сидорівщина, Морозівщина, Писаревщина, Герусівка, Балаклія, Колосівка, Бірки, Коноплянка, Лугове, Поділ, Огірівка, Стінки, Вишняківка, Баланда.

Ольга ТКАЧЕНКО.
Фото автора.

Під час урочистостей з нагоди відкриття поліцейської станції.

Євгеній Сліпченко, Жанна Ахіджанян та Іван Лещенко в щойно відкритій поліцейській станції.

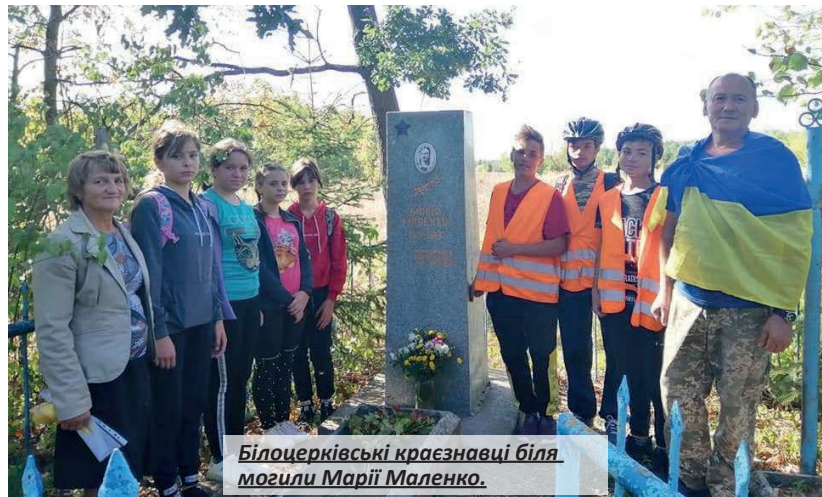
У Білоцерківці вшанували пам'ять героїв велопробігом

21–23 вересня – важливі дати для кожного українця. У ці дні відзначають Міжнародний день миру й День партизанської слави. А ще 77 років тому в ці вересневі дні було звільнено більшість населених пунктів Великобагачанського району, а також обласний центр Полтаву.

Високу ціну заплачено за перемогу в Другій світовій війні. Ми у вічному боргу перед тими, хто ціною свого життя звільняв Полтавщину, Україну і світ від нацистського поневолення.

керівника національно-патріотичного гуртка, учителя історії Г. І. Пицяка.

Символічно, що стартували велосипедисти з подвір'я Білоцерківської школи, адже саме тут навчалися Василенко

Білоцерківські краєзнавці біля могили Марії Маленко.

Учні та педагоги Білоцерківської школи пам'ятають про священний подвиг земляків, тому й організували та провели дводенний велопробіг місцями бойової слави.

Велопробіг відбувся за ініціативи

Сергія Йосиповича та Василенко Федіра Омеляновича, які в роки війни за мужність і відвагу були удостоєні високого звання Герой Радянського Союзу.

Юні краєзнавці відвідали Поділ, Огірівку, Байрак, поклали в цих селах

Г. І. Пицяк на чолі велоколони.

квіти до пам'ятників воїнам та землякам, які загинули в роки війни.

Минають роки, та в народній пам'яті залишаються імена тих людей, чий героїчний вчинок не підвладний часу. Серед них – юна партизанка, учениця Білоцерківської школи Марія Маленко. Тож наступна зупинка – біля могили славної землячки. Найвищим мірилом її життя були совість, високий патріотизм, почуття обов'язку перед батьківщиною, здатність до самопожертви заради всенародної справи. Коли на рідну землю ввірвалися німецько-фашистські загарбники, Марія вирішила помститися їм. Вона підтримувала зв'язок із підпільною групою, потім стала друкаркою у партизанському з'єднанні М. І. Наумова, виконувала інші завдання. Марію схопили. Найжорстокішими методами з неї вибивали зізнання, але дівчина мужньо трималася й нікого не видала. Марію Маленко розстріляли в

сосновому лісі у Великій Багачці.

Школярі вклонилися могилі землячки, яка стала для них прикладом справжнього життєвого подвигу в ім'я людства.

Втомлені, але щасливі, поверталися юні краєзнавці до школи на ночівлю. Смачна вечеря, посиденьки біля вогнища, цікавий фільм перед сном поліпшили настрої, і втому як рукою зняло.

Наступного дня учасники велопробігу рушили маршрутом Бірки – Колосівка – Балаклія – Красногорівка. Діти вивчали історію рідного краю, вшанували подвиг тих, хто ціною свого життя виборов перемогу. Колишні події стали історією, а пам'ять про ті буремні роки, коли здригалася земля, гинули тисячі, назавжди залишаться в наших серцях.

Н. І. ПИСАРЕНКО,
заступник директора Білоцерківської
ЗОШ І-ІІІ ступенів.

Зверніть увагу

25 ЖОВТНЯ – місцеві вибори

Вибори депутатів Білоцерківської сільської ради, що відбудуться 25 жовтня 2020 року, в уряді вважають першими в нашій громаді. І це попри те, що 2015 року виборці об'єднаної територіальної громади вже делегували депутатів до сільської ради, й вони 5 років представляли їхні інтереси.

Певно, урядовці взяли до уваги той факт, що після 25 жовтня Білоцерківська ОТГ матиме інші обриси: до неї приєднаються населені пункти Рокитянської ОТГ.

Як би там не було, без сумніву одне: цьогорічні вибори відрізняються від попередніх великою кількістю кандидатів. Гарно це чи погано? Звичайно, гарно, адже свідчить про небувалу активність наших земляків, їхнє бажання брати активну участь у житті громади.

Однак одного бажання поліпшити життя людей замало, потрібні ще й знання, досвід, вміння, а також можливості. Бо, погодьтеся, вони в усіх різні. Хтось тримає чимале господарство чи працює на кількох роботах, щоб заробити копійку й прогодувати родину, тож не завжди може знайти час для депутатської діяльності, хтось тільки вибудовує кар'єру чи своє особисте життя (і теж не має «зайвого» часу). А хтось досяг і професійного злету, й фінансової стабільності, та ще й має в підпорядкуванні техніку, людей, кошти. Отож за необхідності може допомогти у вирішенні нагальних проблем як от розчищення снігу, благоустрій території, матеріальна допомога.

Одне слово, кандидатів багато, всі вони гарні люди й достойні бути депутатами, але ви маєте обрати найкращих.

У цьому випуску газети ми познайомимо вас із усіма кандидатами в депутати Білоцерківської сільської ради та на посаду Білоцерківського сільського голови (стор. 2).

Вибирати є з кого, та, на жаль, далеко не всіх кандидатів люди знають особисто. Тим більше, що деякі з них, хоч і народилися на території нашої громади, але живуть і працюють у Полтаві й навіть у Києві. Кожен виборець має добре зважити, як кандидат реалізував себе на попередньому місці роботи, які його конкретні справи принесли користь людям та яку громадянську позицію він займає.

Крім того радимо звернути увагу на те, чи є кандидат самовисувцем, чи балотується від партії. Самовисуванець сам готує й подає документи та вносить грошову заставу, списки кандидатів від політичних сил формує партійна організація.

Деякі партії в Україні нехтують постійною системною роботою, а самі члени партій нерідко «бігають» із однієї політичної сили в іншу. До всього на цьогорічних виборах уперше запровадили так звану гендерну квоту: в партійних списках мають бути не лише чоловіки, а й жінки. Тому чимало політичних сил зіткнулися з браком гідних кандидатів, а особливо – кандидаток. І змушені були включати до списку випадкових неперевіраних осіб. Але якщо вони стануть депутатами, то мусять дотримуватися партійної дисципліни й виконувати вказівки партії, яка може в будь-який момент їх відкликати.

Якщо зробити такий невеличкий аналіз, то стане зрозумілим, хто є хто.

Кандидати на посаду Білоцерківського сільського голови, зареєстровані Білоцерківською сільською територіальною виборчою комісією Миргородського району Полтавської області

№ з/п	Прізвище, ім'я, по батькові	Дата народження	Освіта	Посада (заняття)	Місце роботи	Місце проживання	Суб'єкт висування кандидата (назва місцевої організації політичної партії або самовисування)
1	Каращук Микола Григорович	20.07.1980	вища	доцент	Київський національний університет імені Т. Шевченка	м. Київ	самовисування
2	Романенко Леонід Аркадійович	26.03.1967	вища	провідний інженер	Головне управління Національної поліції України в Полтавській обл.	м. Полтава	самовисування
3	Антоненко Сергій Михайлович	30.03.1972	вища	лісничий	Псільське лісництво ДП Миргородського лісгоспу	с. Поділ	самовисування
4	Чугуй Владислав Вячеславович	23.11.1996	вища	старший оперуповноважений 1-сектору (протидії корупції)	Управління стратегічних розслідувань у Полтавській обл., ДСР Національної поліції України	м. Полтава	самовисування
5	Корнієнко Віктор Дмитрович	22.02.1970	вища	сільський голова	Рокитянська сільська рада	с. Мостовіщина	самовисування
6	Лещенко Іван Васильович	18.08.1961	вища	сільський голова	Білоцерківська сільська рада	смт. Велика Багачка	самовисування

Кандидати в депутати Білоцерківської сільської ради по багатомандатних виборчих округах, зареєстровані Білоцерківською сільською територіальною виборчою комісією Миргородського району Полтавської області

Номер багатомандатного виборчого округу	Прізвище, ім'я, по батькові	Дата народження	Освіта	Місце роботи, посада (заняття)	Місце проживання	Суб'єкт висування кандидата у депутати (назва місцевої організації політичної партії або самовисування)
1	Педан Наталія Миколаївна	20.11.1966	професійно-технічна	пенсіонер	с. Балаклія Миргородський р-н, Полтавська обл.	Політична партія «Рідне місто»
1	Пипко Олександр Миколайович	03.06.1968	вища	ТОВ «Білагро», заступник директора	с.Балаклія Миргородський р-н, Полтавська обл.	самовисування
1	Лобанова Любов Андріївна	23.02.1954	неповна вища	Балакліївська первинна ветеранська організація, голова	с. Балаклія Миргородський р-н, Полтавська обл.	самовисування
1	Захаренко Юрій Іванович	06.06.1964	вища	Загальноосвітня школа І-ІІ ступенів, дошкільний навчальний заклад, учитель фізичної культури	с. Балаклія Миргородський р-н, Полтавська обл.	самовисування
2	Ільченко Василь Григорович	05.03.1954	вища	Комунальне підприємство «Білоцерківська громада», директор	с. Лугове, Миргородський р-н, Полтавська обл.	самовисування
2	Кордубан Оксана Анатоліївна	06.09.1971	вища	ПП «Білоцерківська агропромислова група», генеральний директор	с. Білоцерківка, Миргородський р-н, Полтавська обл.	самовисування
2	Яйчун Володимир Миколайович	25.11.1993	вища	ПП «Білоцерківська агропромислова група», водій	с. Білоцерківка, Миргородський р-н, Полтавська обл.	самовисування
2	Дубина Тетяна Андріївна	17.09.1962	вища	Білоцерківська сільська рада, секретар	с. Білоцерківка, Миргородський р-н, Полтавська обл.	самовисування
2	Верещака Валентина Іванівна	21.06.1967	професійно-технічна	ПП «Білоцерківська агропромислова група», прибиральниця	с. Коноплянка, Миргородський р-н, Полтавська обл.	Політична партія «За Майбутнє»
2	Юрчук Анатолій Григорович	25.06.1959	вища	Великобагачанське районне управління Держпродспоживслужби, начальник	с. Білоцерківка, Миргородський р-н, Полтавська обл.	Політична партія «За Майбутнє»
2	Кожем'яка Микола Миколайович	03.08.1973	вища	«Миргородське лісове господарство», лісівник	с. Білоцерківка, Миргородський р-н, Полтавська обл.	самовисування
2	Шарай Катерина Василівна	15.08.1959	середня спеціальна	Білоцерківська амбулаторія загальної практики–сімейної медицини, медична сестра	с. Білоцерківка, Миргородський р-н, Полтавська обл.	Політична партія «Опозиційна платформа – за життя»
2	Онищенко Віктор Іванович	05.02.1968	вища	пенсіонер	с. Білоцерківка, Миргородський р-н, Полтавська обл.	Політична партія «Опозиційна платформа – за життя»
3	Кордубан Юрій Володимирович	14.02.1975	вища	ТОВ «Білагро», генеральний директор	с. Красногорівка, Миргородський р-н, Полтавська обл.	самовисування
3	Фененко Анатолій Миколайович	15.12.1959	вища	ТОВ «Білагро», начальник машино-тракторної дільниці	с. Красногорівка, Миргородський р-н, Полтавська обл.	самовисування
3	Яковенко Леонід Вікторович	10.02.1965	неповна середня	СФГ «Гарант», водій	с. Красногорівка, Миргородський р-н, Полтавська обл.	самовисування
3	Каленіченко Юрій Григорович	28.04.1989	вища	Красногорівська ЗОШ І-ІІІ ст., учитель фізичної культури	с. Красногорівка, Миргородський р-н, Полтавська обл.	самовисування
3	Рибальченко Віктор Іванович	13.02.1979	середня	«Промо Стар Україна», оператор	с. Красногорівка, Миргородський р-н, Полтавська обл.	Політична партія «Рідне місто»
3	Бірук Юрій Володимирович	24.02.1982	вища	АТ «Полтаваобленерго», інженер-проектувальник	с. Красногорівка, Миргородський р-н, Полтавська обл.	Політична партія «Рідне місто»
3	Гаркавець Дмитро Вікторович	21.11.1988	вища	ТОВ «Великобагачанський комбикормовий завод», водій	с. Красногорівка, Миргородський р-н, Полтавська обл.	Політична партія «Опозиційна платформа – за життя»
4	Назаренко Інна Миколаївна	30.05.1981	вища	с.Бірки, підприємець	с. Бalandи, Миргородський р-н, Полтавська обл.	самовисування
4	Товкач Ольга Дмитрівна	25.05.1962	вища	Бірківський НВК, директор	с. Бірки, Миргородський р-н, Полтавська обл.	самовисування
4	Осіпов Олександр Юрійович	02.02.1994	вища	Тимчасово не працює	с. Бірки, Миргородський р-н, Полтавська обл.	Політична партія «За Майбутнє»
4	Любиченко Олена Василівна	01.05.1968	середня спеціальна	Бірківський НВК, кухар	с. Бірки, Миргородський р-н, Полтавська обл.	Політична партія «Опозиційна платформа – за життя»
5	Бондар Валентина Олексіївна	31.05.1973	неповна середня	Огірівська бібліотека–філія Білоцерківської ОТГ, бібліотекар	с. Огірівка, Миргородський р-н, Полтавська обл.	самовисування
5	Даценко Людмила Миколаївна	30.01.1968	вища	ТОВ «Білагро», бухгалтер	с. Поділ, Миргородський р-н, Полтавська обл.	самовисування
5	Григоренко Станіслав Григорович	17.05.1972	середня	Фермерське господарство «Злагода-2000», голова	с. Поділ, Миргородський р-н, Полтавська обл.	Політична партія «Рідне місто»
5	Глушич Марія Тимофіївна	20.07.1966	неповна вища	СФГ «Джерело», бухгалтер	с. Поділ, Миргородський р-н, Полтавська обл.	самовисування
5	Веретельнік Людмила Валеріївна	04.02.1982	професійно-технічна	Тимчасово не працює	с. Поділ, Миргородський р-н, Полтавська обл.	Політична партія «За Майбутнє»
6	Самойлік Наталія Іванівна	27.01.1976	вища	Корнієнківський ЗДО, директор	с. Корнієнки, Миргородський р-н, Полтавська обл.	самовисування
6	Хохлов Артем Анатолійович	08.12.1980	вища		с. Корнієнки, Миргородський р-н, Полтавська обл.	самовисування
6	Зленко Микола Олександрович	22.05.1961	професійно-технічна	ПА «Агроінвест», керуючий відділком	с. Корнієнки, Миргородський р-н, Полтавська обл.	самовисування
6	Цикало Олександр Петрович	23.08.1979	професійно-технічна	ПА «Агроінвест», перший заступник директора	с. Корнієнки, Миргородський р-н, Полтавська обл.	самовисування
6	Мацько Сергій Володимирович	17.01.1988	вища	ПА «Агроінвест», заступник директора по рослинництву	с. Мостовіщина, Миргородський р-н, Полтавська обл.	самовисування
6	Ємець Олександр Іванович	08.08.1974	вища	ПА «Агроінвест», керуючий відділком	с. Попове, Миргородський р-н, Полтавська обл.	самовисування
7	Валенко Валентина Федорівна	10.08.1962	вища	Рокитянська сільська рада, секретар сільської ради	с. Рокита, Миргородський р-н, Полтавська обл.	самовисування
7	Бабченко Світлана Василівна	20.08.1966	вища	Управління праці та соціального захисту населення, соціальний працівник	с. Рокита, Миргородський р-н, Полтавська обл.	самовисування
7	Дем'яненко Анатолій Михайлович	24.12.1970	середня спеціальна	Рокитянська сільська рада, землевпорядник	с. Рокита, Миргородський р-н, Полтавська обл.	самовисування
7	Дороніна Валентина Григорівна	26.03.1970	вища	Рокитянська сільська рада, головний спеціаліст відділу бюджету фінансів та планування	с. Рокита, Миргородський р-н, Полтавська обл.	самовисування
7	Роменський Іван Миколайович	05.09.1956	вища	Центр надання соціальних послуг при Рокитянській сільській раді, фахівець із соціальної роботи	с. Рокита, Миргородський р-н, Полтавська обл.	Політична партія «За Майбутнє»
7	Федіна Олександр Володимирович	18.11.1992	середня	СФГ «Явір», механізатор	с. Рокита, Миргородський р-н, Полтавська обл.	самовисування
7	Семука Роман Іванович	27.08.1983	вища	СФГ«Явір», заступник голови	с. Рокита, Миргородський р-н, Полтавська обл.	самовисування
7	Корнійчук Юрій Максимович	31.10.1964	вища	пенсіонер	с. Рокита, Миргородський р-н, Полтавська обл.	Політична партія «Опозиційна платформа – за життя»
7	Козаренко Світлана Василівна	13.06.1967	вища	Виконавчий комітет Рокитянської сільської ради, заступник сільського голови з питань діяльності виконавчих органів ради	с. Рокита, Миргородський р-н, Полтавська обл.	ПП Опозиційна платформа – за життя

Голова Білоцерківської сільської ТВК

Борблик С.Г.

Секретар засідання Білоцерківської сільської ТВК

Вишник О.Ф.

Антон Чугуй прожив 85 років неодруженим, однак має онуків і правнуків

10 жовтня Антонові Івановичу Чугую з Подолу виповниться 85 років.

Живе старенький самотньо: його дружина вже у кращому світі. Та Антон Іванович ще доволі бадьорий, сам порається по господарству, тримає курей, качок, кілька овець, сам себе обслуговує.

Переступаємо поріг його садиби, розташованої прямісінько понад трасою. Антон Іванович виносить нам у двір із хати стільці й, шикнувши на собаку, щоб не гарчав, запрошує сісти.

— Я народився в Огирівці, як казала мати, коли капусту садили, — починає свою розповідь Антон Іванович. — Метрики не збереглося, вона згоріла, коли німець хату спалив. Тож записали мене зі слів матері 10 жовтня 1935 року. У бабусі моєї було шість душ дітей, мама була найменшою, шостою. А я ріс один у батьків. Був, казали, в мене старший брат, але він помер малим під час голодомору. Пам'ятаю Івана Бондаря, ми з ним товаришували, в дитсадок разом ходили, разом гралися...

Дивна річ — людська пам'ять. У похилому віці події останніх років, місяців і навіть днів геть забуваються. Однак те, що було в молоді роки — імена, обличчя, розмови, епізоди — спливають у пам'яті з дивовижною точністю. Антон Іванович насилу згадує, як звуть його двох онуків і правнука, проте з легкістю відтворює події 80-річної давнини.

— Батько в мене був нерідний, Омельком його звали, він з Огирівки родом. У Огирівці живе його рідна дочка Ганна Омелянівна Корнієнко, знаєте? Їй зараз 94 роки.

Справді, пригадалося, як недавно бабуса Ганна з нагоди свого дня народження розповідала, що її батько до війни покинув сім'ю — «забрала його Марфа у Дніпропетровськ». Точніше, в село під Дніпропетровськом, поправляє Антон Іванович. Чому і в яке саме село його мати подалася з чужим чоловіком, він не пояснює. Каже лише, що це було 1938 року. Та пояснення слід шукати в розсекречених архівах Голодомору.

Нищівні наслідки штучно створеного в Україні голоду 1932–33 років призвели до того, що тисячі сіл не могли самостійно відродитися. Щоб отримувати від землі те, що було заплановано партією, за вказівкою Сталіна було вирішено переселити на вимерлі території східних і південних регіонів України нових людей. До переліку спустошених голодом регіонів потрапила й Дніпропетровська область.

Переселенцям, які прибували у вимерлі села на сході та півдні країни, надавали значні пільги. З них знімали всі недоїмки зі сплати податків, їх звільняли від сплати сільгосподатку на три роки, рік вони могли не постачати держ-жве молоко та м'ясо, кожна родина безплатно отримувала будинок і садибу, ремонт яких до їх переселення мали забезпечити місцеві кол-

госпи. Тим, у кого не було корови, її надавали теж безплатно, а на кожні дві-три родини давали коня. Парадокс, але переселенці були поставлені у значно кращі умови, ніж те місцеве населення, яке пережило Голодомор. Тим, хто вижив, не лише не надавали допомоги, їх зобов'язували відремонтувати хати померлих односельців для приїжджих. Крім того, вони мали виділити із вирощеного врожаю стільки зерна, скільки переселенці залишили у себе в коморах удома. Навіть забезпечити їх столами й табуретками!

Із Росії та Білорусії в Дніпропетровську, Харківську, Запорізьку, Одеську області йшли десятки ешелонів із переселенцями, але спустошені села приймали й українців, які вирішили поміняти місце проживання. Разом із іншими односельцями вирішила зірватися з насиджених місць і сім'я Чугуй.

— Там дали нам хату, велику садибу, мене влаштували у дитсадок, — розповідає Антон Іванович. — Якось на колгоспному полі я нарвав цибулі й приніс її додому. Мати мене лаяла, хотіла побити, то я ховався за батька...

Справді, така необережність могла тоді дорого коштувати. Селяни добре пам'ятали закон «Про три колоски», за яким за «розкрадання соціалістичної власності» конфісковували все майно й відправляли на 10 років на Соловки.

Згадує в усіх подробицях дідусь і роки війни: як шестирічним хлопчиною влітку 1941 року він ганяв корову на леваду, як разом із дорослими шукав німецького диверсанта, якого скинули з літака. Розповідає, як він злякався, коли якимось восени батько з матір'ю пішли по соняшник, щоб обігріти оселю, а в хату увірвалися італійці. Німецька армія була строкатою за національним складом: були в ній чехи, словаки, поляки, італійці, угорці, румуни... Італійці виявилися неагресивними, дитину не чіпали, шукали їсти. Батько їх навіть вилаяв. Зате румуни і мадяри поводитися нахабніше: якось взимку вони натрапили на їхню хату (вона була крайньою в селі), застрелили собаку, забрали поросю, вирізали курей, шукаючи крашанки. А 1942 року батька разом із іншими чоловіка-

ми-односельцями забрала німецька розвідка й розстріляла...

1943 року, тільки-но Полтавщина була звільнена від окупантів, мати, забравши Антона, повернулася в Огирівку.

— Я аж заплакав, коли ми виїжджали звідти. За п'ять років, поки ми жили на Дніпропетровщині, у нас виріс новий садок, який посадив батько, але наша хата згоріла, жити було ніде. Останню зиму ми перезимували у сусідів.

1952 року Антон закінчив 7 класів Огирівської школи, 1954 року юнака забрали в армію. Три роки він відслужив у Маріуполі, в зенітно-артилерійських військах. Потім вивчився на тракториста в Красногорівці, працював у Огирівці механізатором, фуражиром на фермі, на свинарнику, як сам він каже, за старшого куди пошлють...

— Ми добре тоді жили. Я прийшов з армії, побудував нову хату, ми придбали двох корів, вівців штук п'ятнадцять я тримав, пасіку собі завів.

Але про своїх дружин дідусь нічого сказати не може. Ні про першу, ні про другу... Не пам'ятає навіть Антон Іванович, коли народилася в нього дочка Світлана. Зате свій робочий стаж і пенсію називає точно: за 46 років і 16 днів роботи на благо Батьківщини він одержав 3070 гривень пенсії.

— А ще мені до пенсії 500 гривень щомісяця додають, — хвалиться ветеран. — Усе б нічого, та здоров'я підводить: як не день, то все гірше й гірше почуваюся. Торік ще на мопеді їздив. А цього року тільки двічі ризикнув у Огирівку з'їздити: боюся сідати за кермо, голова паморочиться...

Навідують дідуса дочка Світлана, онуки Віктор і Тетяна. Не забувають старенького й діти Галини, з якою він колись жив — Іван та Артур. Пам'ятають Антона Івановича й багато його односельців, передають йому привіт та зичать здоров'я й довголіття. Приєднуємося й ми до цих побажань. Із днем народження!

Сергій МИКОЛЕНКО.

Біди й негаразди її не зламали

Марію Тимофіївну Дробіт із Огирівки ми застали в роботі: копала на городі буряки. Кинувши лопату, бабуся хутенько побігла мити руки й виставляти гостям стільці біля порога хатини. Прожити роки пригнули стареньку до землі так, що розпрямитися вона вже не може, проте пересувається доволі швидко, та й на здоров'я не скаржиться.

Нарікає лише на своїх чоловіків — зятя й онука:

— Не дають мені хлопці сидіти: пішли десь, завіялися, а баба сама мусить буряки копати...

18 жовтня Марії Тимофіївни виповнюється 80 років, але спочивати їй ніколи, все домашнє господарство на ній: качки, кури, поросля, город...

Кажуть: рух — це життя, і Марія Тимофіївна доводить це власним прикладом, забуваючи за роботою про свої біди й болячки.

Мешкає старенька на тому місці, де й народилася 80 років тому. Батька вона не знала — загинув у 1943-му на війні, жила з матір'ю та старшим на два роки братом Альошею. На запитання, як тоді жилося, відмахується:

— Ось геть, не питаєте! Так, як усім тоді під війну жилося: і голод, і холод, і всього було...

Після війни держава придавила селян сільськогосподарським податком, який 1948 року був значно збільшений. Для того, щоб послабити його, колгоспники скорочували поголів'я худоби, вирубували фруктові дерева, засаджували присадибні ділянки менші прибутковими (з точки зору оподаткування) культурами. Податок на дерева й кущі відмінили лише в 1954 році, але він довго нагадував про себе дефіцитом фруктів, який іще кілька десятиліть не могли побороти.

За переказами матері, літо 1946 року було вкрай посушливим. У полі й на городі все засохло. Хліба не було, не вродила й картопля.

— Людей знали на роботу, а хліба не давали, — зі слюзами на очах розповідає старенька. — У колгоспі чи не половина людей не виходили на роботу через фізичну слабкість: не могли встояти на ногах. Люди в Огирівці були такі худі, як тростинки, в інших селах попухли з голоду, втрачали розум, їли собак, котів, щурів...

Багато було й таких, хто вірив, що мудрий керманич Сталін не знає про їхні біди. Люди писали до Сталіна й Хрущова листи з проханнями допомоги, не допустити повторення 1933 року. Лише у квітні-травні 1946 року цензура Міністерства державної безпеки виявила тисячі листів від цивільного населення зі скаргами на

продовольчі труднощі, опухання та смертність від голоду. Тільки з Полтавської області таких листів надійшло 1600.

Рятуючись від голоду, багато селян цілими сім'ями самовільно залишали колгоспи й подавалися до міст у пошуках будь-якої роботи, виїздили в західні області України. Прибулі зазвичай мали на руках видані правліннями колгоспів документи, які засвідчували, що вони є колгоспниками. Люди купували за гроші або обмінювали на одяг хліб, крупи, картоплю, інші продукти і, пробувши 2–3 місяці, поверталися назад до місця проживання.

Особливо посилилися самовільний відхід селян із сіл узимку та навесні 1947 року, в найгірший період. Чимало селян, не залишаючи місць проживання, кидали роботу в колгоспах і працевлаштовувалися на підприємства та в установи, де гарантувалася карткова система забезпечення продовольством. Це явище було настільки масовим, що в березні 1947 року з цього приводу на місця було направлено директивного листа, в якому керівникам підприємств, установ і організацій заборонялося брати на роботу колгоспників, які не мали відповідних письмових дозволів правлінь колгоспів.

А в 1956 році у Марії померла мати. 16-річна дівчина залишилася одна з братом.

— Потім Альошу в армію забрали, а я закінчила 7 класів і пішла на ферму телят годувати. Бо ні з чого жити було. Спочатку телят доглядала, потім корів доїла, підміняючи дівчат на фермі. Хоч і мало було мені років, та куди діватися? Їхати в город? А де там жити? В мене на білім світі нікого не лишилося... А ферма рядом була.

У 50-х роках нудна на селі була страшною, не вистачало найнеобхіднішого: мила, одягу, взуття. Хоча після війни минуло десятиліття, колгоспи були економічно ослаблені, оплата праці в них була суто символічною, селяни працювали просто «за палички». Вибратися зі злиденності огирівському колгоспу «Червоний партизан» не вдавалося, оскільки після виконання державних планів він отримував на наступний рік підвищені податкові зобов'язання. В результаті такої політики навіть передові колгоспи скочувалися до зубожіння, а це в свою чергу позначалося й на становищі селян.

1963 року Марія вийшла заміж.

— Наче непоганий чоловік трапився, Олексієм звали. Він із Кірова був, теж працював у колгоспі, як і я. А в Огирівці трактористом працював, їздив сюди. Ото ми з ним побачилися, зустрілися й поженилися, — по простому пояснює бабуся.

А потім женився брат, привівши дружину в батьківську хату. Тож Марії з Олексієм довелося шукати тимчасовий прихисток у сусідів: одну зиму прожили в них. Після цього повернулися в рідне обійстя й почали будуватися поряд із братом. Спочатку кухоньку маленьку собі збудували, згодом довели помешкання до ладу й пустили на світ дітей. У 1967 році народилася дочка Наташа, у 1973 році — Валя. Марія Тимофіївна працювала то на фермі, то в ланці, встигала й дітям раду дати, й чоловікові, й підтримувати лад у домашньому господарстві.

— Наче й непогано жили, як люди, — розповідає Марія Тимофіївна. — Але з бідності не вилазили: мало тоді людям платили. Тягнулися до останнього... Будувалися, все зароблене витрачали, нічого не накопичили. І весь час у роботі: ніколи й угору глянути! Цілу ніч, бувало, не спиш, бо треба по хаті всі діла підробити, дітям їсти наварити. А вранці як опечений біжиш на роботу, ніколи навіть поїсти, кусок хліба із салом у рот укинеш — і бігом до машини — їхати в ланку. В обід машина порозвозить людей на дві години по хатах, і їй за перерву не встигнеш управитися — дітей нагодувати, корову здоїти, самій попоїсти — будеш пішки в ланку аж на гору бігти! Отак ми й жили. Так і тепер живемо: товчемося туди-сюди, взад та вперед, взад та вперед...

А 2004 року прийшла біда, та не одна: помер чоловік, а невдовзі й молодша дочка Наташа. Через три роки не стало й старшої доньки Валі... Яка матір зможе витримати втрату своїх дітей? А вона витримала, не зламалася. Залишилася такою ж привітною до людей, відкритою, щирою. Тільки змарніла дужче, постаріла, подалася...

— Ой, Господи, що я тільки не пережила, краще його не згадувати! — тяжко зітхає старенька. І пояснює:

— На все воля Божа.

Нині Марія Тимофіївна живе разом із зятем та онуком Стасиком.

— Зять у кухні живе, там у нього своя кімната. А онук зі мною. І обидва нежонаті. Стасику вже 32 годи, а не жениться. Я й зятю кажу: приводь собі жінку, я ж не виганятиму тебе, живіть як хочете... Оце знялись кудись обидва й пішли. Мабуть, на заробітки. Хоча би буряки мені нарвали, я б сиділа й чистила...

Загалом у Марії Тимофіївни троє онуків і двоє правнуків. Онучка Яна часто буває у бабусі. Цього літа вона жила в неї разом із семирічним правнуком, допомагала по хазяйству. А старший Юлі ніколи: в неї бізнес, із десятком магазинів у Полтаві, Кременчуці, Києві, Дніпрі — вона там директором. Її хлопчик навчається в 6 класі, а Янин — тільки пішов у перший клас.

За звичайну працю на колгоспній ниві й на фермі Марію Дробіт неодноразово нагороджували грамотами й премією. Останній раз, пригадує старенька, вона одержала Подяку з рук Надії Іванівни Доброскок кілька років тому, коли нагороджували ветеранів праці. З днем народження Вас, шановна Маріє Тимофіївно, міцного здоров'я Вам і оптимізму!

Сергій МИКОЛЕНКО.

Дні народження відзначають члени нашої громади:

9 жовтня
ТИХОНЕНКО ЛЮБОВ АНДРІЙВНА
(с. Балаклія) – 70 років;

10 жовтня
ЧУГУЙ АНТОН ІВАНОВИЧ
(с. Поділ) – 85 років;

13 жовтня
БОБИР ВІРА ФЕДОСІЙВНА
(с. Білоцерківка) – 95 років;

16 жовтня
ГЛУШИЧ СЕРГІЙ АНДРІЙОВИЧ
(с. Поділ) – 60 років;

18 жовтня
ДРОБІТ МАРІЯ ТИМОФІЙВНА
(с. Огирівка) – 80 років;

19 жовтня
ДЯДИК ВАЛЕНТИНА МИХАЙЛІВНА
(с. Огирівка) – 75 років;

20 жовтня
БАРБОВСЬКА ОЛЬГА НАУМІВНА
(с. Балаклія) – 90 років;
БАРИЛО ВАСИЛЬ ВАСИЛЬОВИЧ
(с. Коноплянка) – 70 років;

21 жовтня
ГОРОБЕЦЬ НАДІЯ ПАНТЕЛІЙВНА
(с. Красногорівка) – 85 років.

Виконком Білоцерківської сільської ради, рада ветеранів та члени громади щиро поздоровляють усіх іменинників і бажають міцного здоров'я, радості, щастя, добра, тепла, благополуччя та всіляких гараздів.

Хай янгол-охоронець вас оберігає,
А лихо хай ніколи не чіпає.
Завжди щоби хотілось вам жити
І не було хвилини, щоб тужити,
Щоб друзі завжди поруч були вірні,
А вдома щоби завжди чекали рідні.
Щоб ввечері було з ким чай попиту
І тихо по душах поговорити.
Хотілось би вітати і вітати,
Та у віршах всього не написати...

День туризму в Білоцерківській школі

27 вересня в усьому світі (і в Україні зокрема) відзначають День туризму. Подорожуючи, люди не лише відпочивають, а й збагачуються духовно, пізнають світ, вивчають історію, культуру рідного краю. Туризм сприяє загартуванню, формуванню активної життєвої позиції молоді людини, вихованню важливих моральних якостей особистості: витривалості, сміливості, стійкості, дисциплінованості, відповідальності, дружелюбності тощо.

Туристичні походи, велопробіги, екскурсії вже давно стали улюбленим видом відпо-

чинку серед учнів Білоцерківської школи. Тож напередодні свята школярі разом із класними керівниками зібралися на шкільному подвір'ї, щоб весело й захопливо відзначити цей день. Діти встановлювали намети, розпалювали багаття, готували куліш, грали в ігри. Туризм – це рух, а рух – це життя. І воно має бути яскравим і сповненим незабутніх вражень. Чудові фрагменти дня діти зафіксували на світлинах.

Н. І. ПИСАРЕНКО,
заступник директора Білоцерківської ЗОШ І-ІІІ ступенів.

Школярі ставили намети...

... а також варили куліш, грали в спортивні ігри і загалом провели день активно та весело.

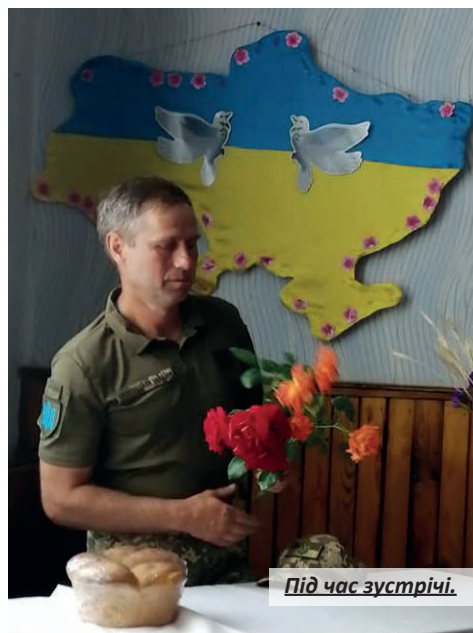
Учасник бойових дій Юрій Сулименко завітав до школярів

Нещодавно в приміщенні Білоцерківської школи відбулася зустріч дев'ятикласників із учасником бойових дій Юрієм Сулименком. Школярі дізналися, у яких складних умовах доводиться захищати суверенітет незалежної України нашим фронтовикам. Юрій Миколайович поділився спогадами про особливості бойових дій, про налагодження зв'язку на лінії фронту (він виконував обов'язки зв'язківця). Учні також перегляну-

ли фоторепортаж про військове життя Юрія Миколайовича, ознайомилися з нагородами фронтовика.

Діти щиро дякували Юрієві Миколайовичу за те, що захищав кордони рідної країни, оберігав наше життя від ворога.

В. Г. ДЕМОЧКО,
класний керівник 9 класу
Білоцерківської ЗОШ І-ІІІ ступенів.

Під час зустрічі.

Сучасні події не залишають байдужим жодного з нас. Щодня ми отримуємо звістки зі Сходу України, дізнаємося про героїчні подвиги воїнів-захисників. А коли уособленням героїзму й відваги є наші земляки, – це найкращий приклад патріотизму для дітей, що викликає почуття особливої гордості.

Юрій Миколайович із дев'ятикласниками.

Консультація

Субсидії по-новому

Президент Володимир Зеленський схвалив зміни до Держбюджету-2020, які передбачають скорочення витрат Міністерства соціполітики. Зокрема фінансування субсидій для оплати житлово-комунальних послуг скорочують на 2,16 млрд гривень.

Як заявили в уряді, з 1 січня 2021 року в країні перевірять усіх, хто звернувся за отриманням соціальної допомоги. Подібні перевірки проводяться і зараз, проте вже після призначення виплат. У разі виявлення обману держава вимагає повернути гроші назад. Тепер же запроваджується механізм попередньої перевірки – ще до того, як держава призначить допомогу.

«Мініфіну не треба виступати в ролі злого поліцейського, який наздоганяє. Недобросовісні прохачі будуть відсіянні ще на етапі призначення виплати», – заявив перший заступник міністра фінансів Денис Улютин.

За його словами, інформацію про кожного, хто звернувся за допомогою, звірять із аналізом різних баз та реєстрів. На спеціальній платформі можна буде побачити: відкриті банківські рахунки і залишки на них, інформацію про фактичне місце проживання, паспортні дані, ІПН, дані з податкової і т. д. Крім того, ПЛН, дані по податку поповнюватимуть даними з різних реєстрів.

Перед схваленням заявки на соціальну допомогу перевірятимуть інформацію:

- про зареєстровані автомобілі, мотоцикли та інші транспортні засоби;
- реквізити документів, виданих особі, а також документів, на підставі яких видані такі документи, викрадених (втрачених) документів, місця проживання;

- про порушення прикордонного режиму на пунктах пропуску в Україні або режимні правила в контрольних пунктах в'їзду-виїзду;

- про митне оформлення ввезених на митну територію України транспортних засобів, їх складових частин, що мають ідентифікаційні номери;
- виписки з бюджетних рахунків для зарахування надходжень по сплаті особою штрафу за вчинення кримінального або адміністративного порушення;
- про джерела доходів, отриманих фізичними особами від податкових агентів, або ознаки наявності доходу, отриманого фізичною особою від здійснення підприємницької або незалежної професійної діяльності.

«Пакунок малюка» повертається

Верховна Рада прийняла в другому читанні проект закону №3006а, який повертає одnorазову натуральну допомогу «пакунок малюка» при народженні дитини.

Батькам упродовж 30-денного терміну з моменту народження дитини надаватимуть набір товарів першої необхідності безкоштовно.

Нагадаємо: з 2018 року при народженні дитини кожна родина отримувала від держави спеціальний дитячий набір «бебі-бокс». Проте у липні цей порядок скасували, а замість нього запровадили цільову грошову компенсаційну виплату у розмірі 5 тис. грн. Для її отримання потрібно було відкривати спеціальний рахунок у банку, а для купівлі товарів – звертатися до спеціальних магазинів.

